

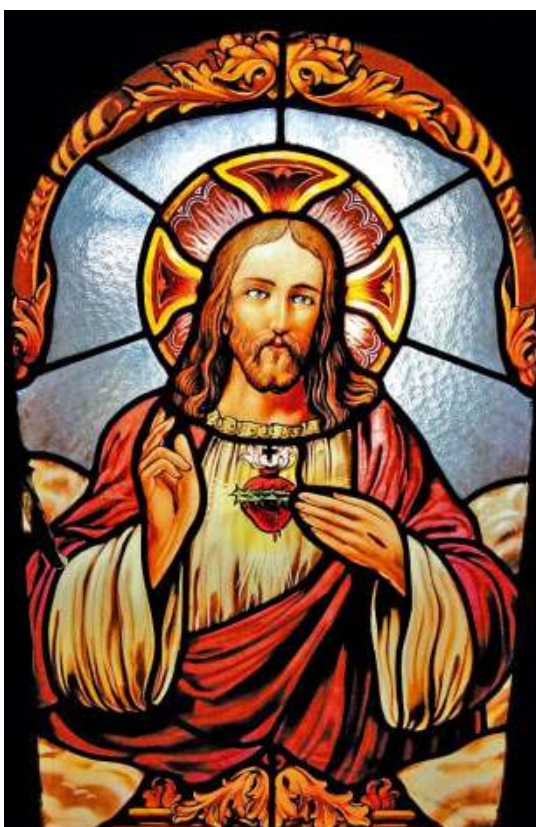
PARAULES DE VIDA

L'amor de Déu i el cor de Crist

En el segle XVII s'estén per tota Europa una forma racionalista d'entendre la religió. Segons aquest sistema de pensament Déu seria un ser impersonal, que garantiria el recte funcionament de l'univers però no tindria gens d'interès en la vida de les persones. Un Déu distant, fred, incapaç d'estimar i, per tant, incapaç de suscitar amor. Com a conseqüència d'açò en el continent europeu es va generalitzar una situació d'indiferència religiosa. Un Déu indiferent cap a l'home únicament pot suscitar en l'home indiferència cap a Ell.

En aquest context sorgeix la devoció al Sagrat Cor de Jesús, que santa Margarida Maria Alacoque va propagar fins a introduir-la en la litúrgia de l'Església. En una de les seues cartes afirma que del Cor de Crist ragen sense parar tres rierols: el de la misericòrdia amb els pecadors, el de la caritat pels qui tenen alguna necessitat, el de l'amor i la llum per als seus amics ja perfectes. Perdó, caritat i desig de créixer en l'amor a Déu són les gràcies que brollen del costat de Crist. El cor, seu de l'amor en l'home, es converteix d'aquesta manera en signe de l'amor de Déu manifestat en Crist, de la humanitat i proximitat de Déu a tots els homes. En el fons, darrere d'aquesta devoció s'amaga una invitació a tornar a l'essencial de la fe cristiana: només un Déu que estima pot suscitar amor.

La devoció al Cor de Jesús es va estendre per tota l'Església i va produir abundants fruits

de santedat: Quantes persones s'hauran sentit cridades a la conversió en considerar l'immens amor de Crist? Quantes s'hauran acostat als sagraments de l'Església i hauran experimentat eixe amor en la gràcia sacramental? Quantes s'han sentit cridades a recórrer un camí de perfecció espiritual? Quantes hauran

descobert el rostre humà de Déu en el cor obert del Salvador? Sens dubte, en la història de l'espiritualitat cristiana la devoció al Sagrat Cor ha sigut una font de gràcia i de santedat.

Un dels trets d'aquesta devoció és que es va estendre en tot el poble cristià. Pràcticament no hi ha cap parròquia en la qual no trobem una imatge del Sagrat Cor. Mentre que el racionalisme seduïa a un grup d'intel·lectuals, aquesta devoció arribava a la totalitat del poble cristià.

La solemnitat del Sagrat Cor de Jesús que hem celebrat fa uns dies ens pot ajudar a reflexionar sobre la situació que estem vivint. També avui la indiferència religiosa s'estén en la nostra cultura. La resposta no pot ser altra que tornar a eixe Déu que mostra la seua veritat en el seu amor. El cristià és aquell que ha conegut l'amor de Déu i ha cregut en eixe amor, i per això vol viure en gràcia i amistat amb el Senyor. Ell, en mostrar-nos el seu cor obert ens crida a què ens acostem als sagraments en els quals vessa la seua misericòrdia i la seua gràcia; ens revela que el Pare no és un Déu llunyà, sinó proper; ens anima a què la nostra unió amb Ell siga una comunió d'autèntica amistat, una relació «de cor a cor». Si això ho vivim de debò, creixerà la santedat a l'Església.

Amb la meua benedicció i afecte.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Als homes els és impossible

Com és que a la nostra humanitat li costa tant trobar els camins de la justícia, de la pau, del respecte als altres? Quantes vegades ens hem fet aquesta pregunta! Quan recordem la història o analitzem el present, tant de les societats com dels individus, acabem amb la mateixa angoixa: per què és tan difícil...?

Evoquem un passatge important de l'Evangeli: la reacció negativa d'un ric que buscava la manera d'entrar a la vida eterna i el comentari posterior de Jesús: «Fills meus, que n'és de difícil entrar al Regne de Déu!». Els deixebles s'espanten: «Doncs, qui podrà salvar-se?»; qui pot viure així? La resposta de Jesús va a l'arrel de l'experiència humana i del

seu misteri; es pot dir que és un resum de tot el missatge de Jesús: «Per als homes és impossible, però no a Déu, perquè Déu ho pot tot» (Mc 10,17-27).

Viure veritablement la vida humana és més que tenir bons sentiments o no fer mal a ningú; comporta afrontar reptes molt seriosos: acceptar els altres tal com són, potser dolents i violents; reconèixer les pròpies febleses, limitacions i injustícies; assumir la mort d'un fill, o la infidelitat d'una persona estimada, o la calúmia d'un amic; és compartir els béns propis amb els que ho necessiten, assumir el propi sofriment i la pròpia mort. La reflexió de Jesús és dura: «Per als homes, viure així és impossible». Ens sentim febles i inevitablement

ens agafem a la vida, a les coses, i ens defensem de tot i de tots. La història de la humanitat i el que anem constatant dia rere dia confirmen lamentablement la sentència de Jesús.

Però precisament Ell ve a revelar el misteri més profund: «Déu ho fa possible». És Déu qui fa possible que els homes visquem amb esforç i amb plenitud la nostra difícil vida humana. El primer ha estat Jesús, el Senyor; i al seu darrere, tots els qui han assumit la presència de Déu en la seva vida i han après a estimar i a desprendre's de tot allò que perd la vida.

Mn. Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

PALABRAS DE VIDA

El amor de Dios y el corazón de Cristo

En el siglo XVII se extiende por toda Europa una forma racionalista de entender la religión. Según este sistema de pensamiento Dios sería un ser impersonal, que garantizaría el recto funcionamiento del universo pero no tendría ningún interés en la vida de las personas. Un Dios distante, frío, incapaz de amar y, por tanto, incapaz de suscitar amor. Como consecuencia de esto en el continente europeo se generalizó una situación de indiferencia religiosa. Un Dios indiferente hacia el hombre únicamente puede suscitar en el hombre indiferencia hacia Él.

Es en este contexto cuando surge la devoción al Sagrado Corazón de Jesús, que santa Margarita María de Alacoque propagó y cuyo culto se introdujo en la Iglesia. En una de sus cartas afirma que del Corazón de Cristo manan sin cesar tres arroyos: el de la misericordia con los pecadores, el de la caridad en provecho de los que tienen alguna necesidad, el del amor y la luz para sus amigos ya perfectos. Perdón, caridad y deseo de crecer en el amor a Dios son las gracias que brotan del costado de Cristo. El corazón, sede del amor en el hombre, se convierte de este modo en signo del amor de Dios manifestado en Cristo, de la humanidad y la cercanía de Dios a todos los hombres. En el fondo, tras esta devoción se esconde una invitación a volver a lo esencial de la fe cristiana: sólo un Dios que ama puede suscitar amor.

La devoción al Corazón de Jesús se extendió por toda la Iglesia y produjo abundantes frutos de santidad: ¿Cuántas personas se habrán sentido llamadas a la conversión al considerar el inmenso amor de Cristo? ¿Cuántas se habrán acercado a los sacramentos de la Iglesia y habrán sentido ese amor en la gracia sacramental? Cuántas se han sentido llamados a recorrer un camino de perfección espiritual? ¿Cuántas habrán descubierto el rostro humano de Dios en el corazón abierto del Salvador? Sin duda alguna, en la historia de la espiritualidad cristiana la devoción al Corazón de Jesús ha sido una fuente de gracia y de santidad.

Uno de los rasgos de esta devoción es que se extendió en todo el pueblo cristiano. Prácticamente no hay ninguna parroquia en la que no encontremos una imagen del Sagrado Corazón. Mientras que el racionalismo seducía a un grupo de intelectuales, esta devoción llegaba a la totalidad del pueblo cristiano.

La solemnidad del Sagrado Corazón de Jesús que hemos celebrado hace unos días nos puede ayudar a reflexionar sobre la situación que estamos viviendo. También hoy la indiferencia religiosa se extiende en nuestra cultura. La respuesta no puede ser otra que volver a ese Dios cuya verdad se muestra en su amor. El cristiano es aquel que ha conocido el amor de Dios y creído en ese amor, y por eso quiere vivir en gracia y amistad con el Señor. Él, al mostrarnos su corazón abierto nos llama a que nos acerquemos a los sacramentos en los que derrama su misericordia y su gracia; nos revela que el Padre no es un Dios lejano, sino cercano; nos anima a que nuestra unión con Él sea una comunión de auténtica amistad, una relación «de corazón a corazón». Si esto lo vivimos de verdad, crecerá la santidad en la Iglesia.

Con mi bendición y afecto.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

La persona gran cridada a la santedat a través del servei

El dimecres 15 de maig va tenir lloc, a l'Espai Patronat de Tortosa, la darrera xerrada del curs del cicle de conferències organitzades pel moviment Vida Creixent, a càrrec del seu consiliari diocesà. Com tots els anys, hi col·labora el Consell Municipal de l'Ajuntament de Tortosa.

i també amb *discerniment* que en l'etapa de la vellesa consisteix en una veritable sortida de nosaltres mateixos vers el misteri de Déu.

La persona gran ha de viure en actitud de pregària, paciència, resistència, dolcesa, valentia... Unes bones propostes per

Tres xerrades centrades en el tema de la santedat, a la qual tots hi estem cridats i a tenir una unió més íntima amb el Senyor. La primera xerrada fou «La persona gran cridada a la santedat en si mateixa»; la segona «La persona gran cridada a la santedat en la comunitat»; i la tercera «La persona gran cridada a la santedat a través del servei».

El servei ha de ser expressió de l'amor entregat sota la mirada del Senyor i s'ha de viure a partir de la *humilitat*; amb *bon humor*; en el si de la *comunitat*;

a la persona gran i per a la societat actual serien: fermesa, paciència i mansuetud (*GE 114*); alegria i sentit de l'humor (*GE 122*); energia, fervor i empatia evangèlica (*GE 129*); vida de comunitat (*GE 141*); i constant oració (*GE 157*).

Han acabat les xerrades trimestrals de formació, però tancarem el curs de Vida Creixent amb una trobada a nivell de diòcesi, el dia 1 de juny. Que aquesta crida a la santedat ens esperoni a tots.

Maria Joana Querol

2n pelegrinatge diocesà i marià per demanar vocacions

Aquest any el nostre recorregut fou per l'Arxiprestat dels Ports.

«La vocació és una invitació a no quedar-nos a la riba amb les xarxes a les mans». Fidels a aquest missatge del papa Francesc en la 56a Jornada mundial de Pregària per les Vocacions, els diocesans, convocats pel rector del Seminari, vam unir les mans i els esperits per teixir una gran xarxa de pregària. Més de 50 persones de la Cava, Ascó, Mas de Barberans, Roquetes, Raval de Cristo, Tortosa, Jesús, Vinallop, la Mata, Forcall, Benicarló i Morella ens unírem en pregària per les vocacions.

A Cincorres visitarem l'Església parroquial de Sant Pere Apòstol, fent una pregària a la Mare de Déu de Gràcia. Segona parada a Forcall, visita a l'Església parroquial i pregària a la Mare de Déu de la Consolació. Santa Missa al Santuari de la Balma de Sorita i, de tornada, mes de Maria al Santuari de la Mare de Déu de Vallivana.

Tot el viatge fou animat i descrit per la veu sempre entusiasta de Mn. Javier Vilanova i, en molts moments,

vam ser acompanyats pels mossens de la zona. El dinar de germanor tingué lloc al Santuari de la Balma on fórem molt ben acollits. No podem deixar de recordar la «dolça» rebuda a la casa abadia de Cincorres.

Ja entrant a Tortosa entonarem el cant dels adéus tot pensant en repetir l'any vinent.

Mn. Jesús Cid

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Si els nostres cors s'obren a la misericòrdia i segellem el perdó amb una abraçada fraternal, proclamem davant del món que és possible vèncer el mal amb el bé» (28 d'abril).

@Pontifex: «Déu et busca, encara que tu no el busquis. Déu t'estima, encara que tu t'hagis oblidat d'Ell. Déu albira en tu una bellesa, encara que tu creguis que has desperdiciat inútilment tots els teus talents» (29 d'abril).

@Pontifex: «Demanem al Senyor que ens faci conscients que no es pot ser veritablement cristians sense caminar amb l'Esperit Sant, sense deixar que l'Esperit sigui el protagonista de la nostra vida» (1 de maig).

@Pontifex: «Ens cal un periodisme lliure, al servei de la veritat, del bé, de la justícia; un periodisme que ajudi a construir la cultura de la trobada» (3 de maig).

Jornada diocesana de joves a l'ermita de la Mare de Déu de la Font de la Salut

Com cada any, la Delegació de Joventut del Bisbat de Tortosa ha organitzat la jornada diocesana de joves. Amb el lema «Connectem» vam reflexionar sobre les xarxes socials i el seu ús responsable. Com aquestes ens obren a una nova manera de connectar amb els altres, sent conscients que no podem perdre la comunicació personal, per tant, també és important la trobada personal amb Déu i amb els altres.

Va ser l'11 de maig a Traiguera. Els joves de diferents llocs de la diòcesi van anar arribant a la parròquia, on van ser acollits per joves de la localitat, el rector i l'equip de la delegació. Després, cada grup va iniciar el camí cap a la Font

de la Salut, en el qual hi havia diferents proves per ajudar-los a reflexionar sobre les bones i no tan bones actituds per a comunicar-nos.

Presidits pel Sr. Bisbe vam fer una pregària. Ens van ajudar a la reflexió la pregària textos de la nova carta del papa Francesc als joves *Crist Viu* i una xerrada sobre les xarxes socials.

Per acabar, Dj Toni ens va fer moure una mica i vam donar per finalitzada la jornada.

Des de la Delegació de Joves agraïm la participació dels joves de Traiguera, la parròquia i el seu rector, i la col·laboració de l'Ajuntament.

Delegació de Joves del Bisbat de Tortosa

La rogativa de l'agraïment i de la germanor

«Al poble assossegat de Vallibona hi ha un gran brogit de gent, se'n prepare una festa, una gran festa, com mai s'havia vist: Los homes de la vila se'n van en processó per barrancs i montanyes cab a l'Aragó, a l'ermita de la Mare de Déu de la Font, de Pena-Roja de Tastavins, a complir la promesa de donar gràcies a la Mare de Déu i renovar la germanor entre els dos pobles: Pena-Roja i Vallibona.»

Així ho cantava el nostre poeta Desideri Lombarte, i aquests han estat els dos objectius de la nostra rogativa: «Agraïment i germanor». No sols els vallibonencs vam recórrer aquest camí. Les paraules «agraïment i germanor i l'amor a la natura»

atrauen a molta gent i vam ser més 700 persones de totes les edats, entre elles el Sr. Bisbe, que van fer amb nosaltres el camí: de la conca del riu Cervol a la del Tastavins, el passat 18 de maig.

La paraula «rogativa» ho expressa molt bé: no és una marxa, ni una marató, és una peregrinació. En la marxa tenen el protagonisme les cames, en la peregrinació el cor. Per això vam demanar als senderistes que ens acompanyaven que hi posessin també el cor.

Què bonic feia veure tantes persones caminant en rogativa per les nostres muntanyes. Vam aconseguir que l'agraïment i la germanor fossin una realitat entre tots els vianants i que tots s'enduguessin un record molt agradable.

Paco Vives

AGENDA

- **Divendres 7**, Traiguera, a les 20 h, confirmacions.
- **Dissabte 6**, Móra d'Ebre, a les 20 h, confirmacions.
- **Diumenge 7**, Ballestar, a les 12 h, confirmacions.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

1. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Gn 18,16-33 / Sl 102 / Mt 8,18-22]. Sant Domicià, abat; sant Aaró o Aaron, germà de Moisès i primer sacerdot de l'antiga aliança (s. XIII aC); santa Elionor (Leonor), mr.

2. ■ Dimarts [Gn 19,15-29 / Sl 25 / Mt 8,23-27]. Sants Procès i Martinià, mrs.; sants Bernadí Realino, Joan Francesc Regis i Francesc de Gerónimo, i els beats Julià Maunoir i Antoni Balducci, prev. jesuïtes i mrs.

3. ■ Dimecres [Ef 2,19-22 / Sl 116 / Jo 20,24-29]. Sant Tomàs, anomenat Dídim (el Bessó), apòstol, venerat a Edessa (s. VI); sant Heliodor, bisbe; sant Jacint, cambrer imperial

mr.; sant Lleó II, papa (sicilià, 682-683); beata Maria Anna Mogas Fontcuberta, verge (de Corró de Vall, les Franqueses del Vallès, 1827-1886), fundadora de les Franciscanes Missioneres de la Mare del Diví Pastor.

4. ■ Dijous [Gn 22,1-19 / Sl 144 / Mt 9,1-8]. Santa Isabel de Portugal (1271-1336), princesa catalano-aragonesa, neta de Jaume I; sant Laureà, bisbe de Sevilla; santa Berta, vg.; sant Valentí Berriochoa, bisbe i mr.

5. ■ Divendres [Gn 23,1-4.19;24,1-8.62-67 / Sl 105 / Mt 9,9-13]. Sant Antoni Maria Zaccaria (1502-1529), prev. fund. Barnabites a Milà (B); sant Miquel dels Sants (1591-1625), pre-

vere trinitari a Valladolid, nat a Vic i patró d'aquesta ciutat; santa Filomena, vg.

6. ■ Dissabte [Gn 27,1-5.15-29 / Sl 134 / Mt 9,14-17]. Santa Maria Goretti (1890-1902), vg. i mr. de la castedat; sant Isaïes, profeta i mr.; sant Ròmul, bisbe.

7. ■ Diumenge vinent, XIV de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Is 66,10-14c / Sl 65 / Ga 6,14-18 / Lc 10,1-12.17-20]. *Urgell*: □ Sant Ot o Odó (†1122), bisbe d'Urgell, patró de La Seu d'Urgell; sant Fermí, bisbe de Pamplona; santa Edilberga, vg.; sant Marçal, bisbe; sant Benet XI, papa (1303-1304).

Diumenge XIII de durant l'any (C)

COMENTARI

El seguiment de Jesús és molt exigent

Avui continuem amb els diumenges de durant l'any que vam iniciar després de Nadal i que hem interromput per la Quaresma i la Pasqua.

La litúrgia ens convida a prendre consciència de la nostra vocació i de les exigències que comporta. Ho veiem a l'evangeli. Hi tenim tres narracions de vocacions. Primer un s'ofereix dient: *Us seguiré pertot arreu on anireu*. Però Jesús li respongué: *Les guineus tenen caus i els ocells nius, però el Fill de l'home no té on reposar el cap*. Seguir Jesús suposa renunciar a tot, a tota seguretat. En la segona narració és Jesús qui crida i la resposta és: *Senyor, permeteu-me primer d'anar-me a casa fins que hauré enterrat el pare*. Però Jesús li diu: *Deixa que els morts enterrin els seus morts, i tu vés a anunciar el Regne de Déu*. L'anunci d'aquest Regne passa per damunt de la família: Jesús mateix n'és un exemple. Això no vol dir oblidar el quart manament sinó que seguir Jesucrist està per damunt fins i tot de la pròpia família. És semblant el tercer cas en el que també hom s'ofereix a seguir Jesús però posa una condició: *Permeteu-me primer que digui adéu als de casa meva*. La resposta de Jesús, un cop més, fa veure la urgència d'anar a anunciar el Regne: *Ningú que mira enrere quan ja té la mà a l'arada no és apte per al regne de Déu*. No hi ha temps per acomiadar-se de la família.

En canvi, en la primera lectura Elies sí permet a Eliseu dir adéu a la seva família: *Vés, torna a casa teva. Què t'he fet jo per impedir-t'ho?* I després d'acomiar-se *se n'anà amb Elies i era el seu ajudant*. Les exigències de Jesús són superiors a les d'Elies. El Regne de Déu és molt més exigent, no permet demores. Sant Pau ens recordarà: *Crist ens ha alliberat de l'esclavatge i vol que siguem lliures*. Vosaltres heu estat cridats a ser lliures. Només qui és lliure de tot lligam, riqueses, possessions, família, interessos personals és apte per a seguir la crida de Jesús. Crist ens crida tots a seguir-lo renunciant a tot.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del primer llibre dels Reis (1Re 19,16b.19-21)

En aquell temps, el Senyor digué a Elies: «Ungeix Eliseu, fill de Safat, d'Abel-Mehulà, perquè sigui el teu successor com a profeta.» Elies se n'anà, i trobà Eliseu, fill de Safat, que llaurava amb dotze parelles de bous. Ell mateix guiava la dotzena parella. Elies va fer com si passés de llarg i li tirà a sobre el seu mantell de profeta. Eliseu deixà els bous, correngué darrere Elies i li digué: «Vaig a besar el pare i la mare i vindré amb tu.» Elies li digué: «Vés, torna a casa teva. Què t'he fet jo per impedir-t'ho?» Ell se'n tornà, prengué la parella de bous, els matà, va coure la carn amb la fusta dels arreus, convidà la gent i se'ls van menjar. Després se n'anà amb Elies i era el seu ajudant.

▶ Salm responsorial (15)

R. *Senyor, heretat meva i calze meu.*

Guardeu-me Déu meu, en vós trobo refugi. / Jo dic: «Senyor, ningú com vós no em fa feliç.» / Senyor, heretat meva i calze meu, / vós m'heu triat la possessió. R.

Beneït sigui el Senyor que em dona seny. / Fins a les nits m'amonesta el meu cor. / Sempre tinc present el Senyor, / amb ell a la dreta, mai no cauré. R.

El meu cor se n'alegra i en faig festa tot jo, / fins el meu cos reposa confiat: / no abandonareu la meua vida enmig dels morts, / ni deixareu caure a la fossa el qui us estima. R.

M'ensenyareu el camí que duu a la vida: / joia i festa a desdir a la vostra presència; / al vostre costat, delícies per sempre. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Galàcia (Ga 5,1.13-18)

Germans, Crist ens ha alliberat de l'esclavatge i vol que siguem lliures. Mantingueu-vos així. No us sotmeteu altra vegada al jou de l'esclavatge. Vosaltres, germans, heu estat cridats a ser lliures. Mireu només de no convertir la llibertat en un pretext per fer el vostre propi gust. Si us estimeu, poseu-vos al servei els uns dels altres. Perquè la Llei es troba tota en un sol precepte: «Estima els altres com a tu mateix.» Però si us mossegueu i us devoreu mútuament, penseu que acabareu destruint-vos. Ara, doncs, us dic: Deixeu-vos guiar per l'Esperit, i no satisfieu els capricis de la carn. Perquè la carn es deleix contra l'Esperit i l'Esperit contra la carn. Esperit i carn lluiten l'un contra l'altre, per no deixar-vos fer allò que voldríeu. Si us deixeu conduir per l'Esperit, no esteu subjectes a la Llei.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 9,51-62)

Quan s'acostaven els dies en què Jesús havia de ser endut al cel, ell resolgué decididament d'encaminar-se a Jerusalem. Envià alguns que s'avancesin, i ells, tot fent camí, entraren en un poblet de samaritans per buscar-hi allotjament. Però la gent no el volgué rebre, perquè s'encaminava a Jerusalem. En veure això, els seus deixebles Jaume i Joan li digueren: «Senyor, voleu que manem que baixi foc del cel i els consumeixi?» Però Jesús es girà i els renyà. I se n'anaren a un altre poblet. Mentre feien camí algú li digué: «Us seguiré pertot arreu on anireu.» Jesús li respongué: «Les guineus tenen caus, i els ocells, nius, però el Fill de l'home no té on reposar el cap.» A un altre, Jesús li digué: «Vine amb mi.» Ell li contestà: «Senyor, permeteu-me primer d'anar-me'n a casa, fins que hauré enterrat el meu pare.» Jesús li diu: «Deixa que els morts enterrin els seus morts, i tu vés a anunciar el regne de Déu.» Un altre digué a Jesús: «Vinc amb vós, Senyor, però permeteu-me primer que digui adéu als de casa meva.» Jesús li respongué: «Ningú que mira enrere quan ja té la mà a l'arada no és apte per al regne de Déu.»

▶ Lectura del primer llibre de los Reyes (1Re 19,16b.19-21)

En aquellos días, el Señor dijo a Elías en el monte Horeb: «Unge profeta sucesor tuyo a Eliseo, hijo de Safat, de Abel Mejolá». Partió Elías de allí y encontró a Eliseo, hijo de Safat, quien se hallaba arando. Frente a él tenía doce yuntas; él estaba con la duodécima. Pasó Elías a su lado y le echó su manto encima. Entonces Eliseo abandonó los bueyes y echó a correr tras Elías, diciendo: «Déjame ir a despedir a mi padre y a mi madre y te seguiré». Elías le respondió: «Anda y vuélvete, pues ¿qué te he hecho?». Eliseo volvió atrás, tomó la yunta de bueyes y los ofreció en sacrificio. Con el yugo de los bueyes asó la carne y la entregó al pueblo para que comiera. Luego se levantó, siguió a Elías y se puso a su servicio.

▶ Salmo responsorial (15)

R. *Tú eres, Señor, el lote de mi heredad.*

Protégeme, Dios mío, que me refugio en ti. / Yo digo al Señor: «Tú eres mi Dios». / El Señor es el lote de mi heredad y mi copa, / mi suerte está en tu mano. R.

Bendeciré al Señor que me aconseja, / hasta la noche me instruye internamente. / Tengo siempre presente al Señor, / con él a mi derecha no vacilaré. R.

Por eso se me alegra el corazón, / se gozan mis entrañas, / y mi carne descansa esperanzada. / Porque no me abandonarás en la región de los muertos / ni dejarás a tu fiel ver la corrupción. R.

Me enseñarás el sendero de la vida, / me saciarás de gozo en tu presencia, / de alegría perpetua a tu derecha. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Gálatas (Ga 5,1.13-18)

Hermanos: Para la libertad nos ha liberado Cristo. Manteneos, pues, firmes, y no dejéis que vuelvan a someteros a yugos de esclavitud. Vosotros, hermanos, habéis sido llamados a la libertad; ahora bien, no utilicéis la libertad como estímulo para la carne; al contrario, sed esclavos unos de otros por amor. Porque toda la ley se cumple en una sola frase, que es: «Amarás a tu prójimo como a ti mismo». Pero, cuidado, pues mordiéndooos y devorándooos unos a otros acabaréis por destruirnos mutuamente. Frente a ello, yo os digo: caminad según el Espíritu y no realizaréis los deseos de la carne; pues la carne desea contra el espíritu y el espíritu contra la carne; efectivamente, hay entre ellos un antagonismo tal que no hacéis lo que quisierais. Pero si sois conducidos por el Espíritu, no estáis bajo la ley.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 9,51-62)

Cuando se completaron los días en que iba a ser llevado al cielo, Jesús tomó la decisión de ir a Jerusalén. Y envió mensajeros delante de él. Puestos en camino, entraron en una aldea de samaritanos para hacer los preparativos. Pero no lo recibieron, porque su aspecto era el de uno que caminaba hacia Jerusalén. Al ver esto, Santiago y Juan, discípulos suyos, le dijeron: «Señor, ¿quieres que digamos que baje fuego del cielo que acabe con ellos?». Él se volvió y los regañó. Y se encaminaron hacia otra aldea. Mientras iban de camino, le dijo uno: «Te seguiré adondequiera que vayas». Jesús le respondió: «Las zorras tienen madrigueras, y los pájaros del cielo nidos, pero el Hijo del hombre no tiene donde reclinar la cabeza». A otro le dijo: «Sígueme». Él respondió: «Señor, déjame primero ir a enterrar a mi padre». Le contestó: «Deja que los muertos entierren a sus muertos; tú vete a anunciar el reino de Dios». Otro le dijo: «Te seguiré, Señor. Pero déjame primero despedirme de los de mi casa». Jesús le contestó: «Nadie que pone la mano en el arado y mira hacia atrás vale para el reino de Dios».